

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἡ ἀστικὴ μειονότης, κεκτημένη πάντα τὰ ὄλικὰ μέσα, δεσπόζει ἀπολυταρχικῶς πλειονότητος, μὴ δυναμένης ἄλλως νὰ θεραπεύσῃ τὰς χρείας αὐτῆς ἢ διὰ τῆς ἐπικουρίας τῶν ἐργατικῶν, πρὸς οὓς ἀναγκάζεται νὰ προβαίνῃ ἐκάστοτε εἰς παραχωρήσεις, ἀλλὰ τηροῦσα πάντοτε τὴν πολιτικὴν παντοδυναμίαν. Ἡ ἀνευ τῆς ἴδιοκτησίας κυριαρχία τῆς ἐργατικῆς τάξεως, τοῦ λαοῦ, τῆς πανδήμου ψήφου, οὐμόνον τυγχάνει ἀνωφελής, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπιστοτάτη τῶν παγίδων. Πρότερον ἡ ἀπὸ τιμήματος ψήφους ἔχοησίμευεν ὡς δρύφακτον μεταξὺ τῶν κατεχόντων, τῶν ἴδιοκτητῶν καὶ τῶν ἀκτημόνων, ἐστερημένων παντὸς κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ δικαίου. Οὐδεμία κοινότης μεταξὺ ἔκμεταλλευτοῦ καὶ ἔκμεταλλευομένου. Ἄλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ καθεστώς τῆς πανδήμου ψήφου οἰκονομικοὶ ἔκμεταλλευταί, οἵ ἀστοί, καθίστανται οἱ παράγοντες τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς δεσποτείας· μεταβάλλονται τὰ πράγματα κατὰ μορφὴν μόνον· ἐν τῇ πραγματικότητι ἔξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ κατάστασις, ἐφ' ὅσον δὲν μεταβάλλεται ἀρδην τὸ καθεστώς τῆς ἴδιοκτησίας ὑπὲρ τῶν χρειῶν τοῦ συνόλου.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ ἀνάγκη νὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς πανδήμου ψήφου ὃ τι εἶνε δυνατὸν καὶ συμφέρον εἰς τὸν ἐργάτην, ἡ ἀποκλειστικὴ αὐτῆς ὑπηρεσία ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ, αὕτη δὲ ἐπιτευχθήσεται μόνον διὰ τῆς καταλύσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων, τῆς τῶν ἀστῶν καὶ τῆς τῶν προλεταρίων. Ἀνάγκη δημιουργίας ἐργατικῆς στρατιᾶς, συνεχιζούσης ἐν τῇ πολιτικῇ τὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων ἀνευ διακρίσεως κομμάτων καὶ πολιτικῶν ἀνταγωνισμῶν, στρατιᾶς, ἀποβλεπούσης μόνον εἰς τὴν κατάληψιν καὶ τὴν ἴδιοποίησιν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς οἰκονομικῆς κοινωνίας. Ἐν τῇ διὰ τῆς πανδήμου ψήφου πολιτικῇ ἔκλογῇ ἡ ἐργατικὴ ὑποψηφιότης οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, ἐφ' ὅσον ὃ ὑποψήφιος δὲν εἶνε ἐργάτης, ἀφοσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς ἐργατικῆς ἴδεολογίας· μόνον διὰ καθαρῶς ἐργατικῶν ἔκλογῶν ἡ πάλη τῶν τάξεων θέλει μετενεχθῆ εἰς τὸ κοινοβούλιον, ἀπολήγούσα ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως καὶ ἐπιχρατήσεως τῆς ἐργασίας ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου.

Ἡ βελτίωσις τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν δὲν θὰ ἐπέλθῃ

διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πανδήμου φήφου· μᾶλλον θὰ ἐπήρχετο ἀπογοήτευσις ἐκ τῆς τοιαύτης προσδοκίας· ἀλλ᾽ ἀνάγκη ταχείας ἐπίσης ἐνέργειας πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῆς γυναικός· καὶ αὕτη δέον ν^ο ἀναλάβῃ πολιτικὰ δικαιώματα, συντελοῦσα διὰ τῆς προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰς τὴν οἰκονομικὴν μεταμόρφωσιν, καθισταμένη ἴσχυρὸς παράγων ἐν τῇ ἔξελίξει τῆς κοινωνίας.

Πολὺς γίνεται λόγος καθ^ο ἐκάστην περὶ συνεργατικῶν συνεταιρισμῶν παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως· ἀλλὰ καὶ οὗτος τυγχάνει χιμαϊκὸς καὶ ἀνεφάρμοστος ὡς πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τῆς μεγάλης βιομηχανίας. Ἡ φειδωλία τοῦ ἐργάτου πρὸς συσσώρευσιν κεφαλαίου δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς ἵδρυσιν μεγάλης, κολοσσαίας βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, δυναμένης ν^ο ἀνταγωνισθῆ πρὸς μεγάλας βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, κεκτημένας κολοσσαῖα κεφάλαια, ἀνώτερα τῶν κεφαλαίων τοῦ συνεργατικοῦ συνεταιρισμοῦ. Ἡ φειδὼ ἄλλως τε εἶνε ἐπιζήμιος προκαλεῖ τὴν ἐλάττωσιν τῆς καταναλώσεως, τουτέστι τῆς ζητήσεως προϊόντων πρὸς κατανάλωσιν, ἐλάττωσιν παραγωγῆς καὶ αὔξησιν κατ^ο ἀκολουθίαν τῆς ἀνεργίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ παρέμβασις τῆς Πολιτείας, χορηγούσης πιστώσεις εἰς τοὺς ἐργατικοὺς συνεταιρισμούς, εἰς οὓδεν θὰ κατέληγεν εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, ἐφ^ο ὅσον ἡ τάξις τῶν ἀστῶν διευθύνει τὰ δημόσια πράγματα, κεκτημένη τὴν δύναμιν τῆς καταπολεμήσεως τῶν συνεταιρισμῶν καὶ τὴν ματαίωσιν πάσης αὐτῶν οἰκονομικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν κεφαλαιούχων· τὸ περιωρισμένον κεφάλαιον τοῦ ἐργατικοῦ ἐργοστασίου εἶνε ἀνεπαρκὲς ἐν τῇ κολοσσαίᾳ πάλῃ μικρῶν καὶ μεγάλων κεφαλαίων, ἐν τῇ κατ^ο ἀνάγκην τὰ δεύτερα θέλουσι καταβροχθίσῃ τὰ πρῶτα.

Ἄσκοπον εἶνε καὶ τὸ ἔτερον φάρμακον κατὰ τῆς κεφαλαιοκατίας, τὸ τῆς συμμετοχῆς τοῦ ἐργάτου εἰς τὰ κέρδη, ἐξ ἣς οὗτος φρονεῖ, δτι ἐργάζεται δι^ο ἐαυτὸν καὶ δτι θέλει προσπορισθῆ μείζον κέρδος, καθ^ο ὅσον καταβάλλει μείζονας πρὸς παραγωγὴν προσπαθείας, ἀφοσιούμενος εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐκμηδενίζονται δὲ αἱ ἀπεργίαι καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐλάττωσις τῶν γενικῶν δαπανῶν διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως τῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τῆς ἐξωθήσεως τοῦ ἐργάτου πρὸς μείζονα ἐργασίαν. Τούτου συμβαίνοντος, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς

μεῖζονος παραγωγῆς καταλήγει εἰς τὴν ἀγεργίαν καὶ τὰς περιοδικὰς οἰκονομικὰς κρίσεις.

Ἄδυνατος ἡ συνδιαλλαγὴ ἐργατῶν καὶ κεφαλαιούχων. Μία μόνη ὑπολείπεται διέξοδος πρὸς λύσιν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος—ἡ ἐπανάστασις. Αὗτη δὲν εἶναι σκοπός, ἀλλὰ τὸ μέσον, διὸ οὖθει ἐπιτευχθῇ τὸ κομμουνιστικὸν πρόγραμμα, οἷον ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν σημερινῶν συνθηκῶν τοῦ Προλεταριάτου, νὰ ἐκδιωχθῇ ἡ ἀστικὴ τάξις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, καθ' ὃν τρόπον ἐξεδιώχθη ὑπὸ αὐτῆς κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἡ τιμαριωτικὴ ἀριστοκρατία.

Ἡ ἐπανάστασις, καὶ διὰ τῆς βίας ἀκόμη, εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς μαρξικῆς ιδεολογίας. Ἀλλ' ἐρωτᾶται: Μόνον διὰ τῆς βίας, τῆς φυσικῆς δυνάμεως, κατορθοῦται ἡ λύσις τῶν μεγάλων ιστορικῶν προβλημάτων; οὐχὶ διὰ τῆς λογικῆς, τῆς πειθοῦς, οὐχὶ διὰ τῆς νομιμότητος καὶ τῆς φιλαλληλίας; Τὸ ιστορικὸν παρελθόν τῶν λαῶν πληροῦται ἄγωνων βίας, αἵματος, καταδυναστεύσεως, φυσικῆς ἐπιβολῆς· ἀλλ' ὅπισθεν τῆς δυνάμεως ταύτης ἐλάνθανον ἡθικαὶ καὶ πνευματικαὶ δυνάμεις, δημιουργικαὶ καὶ οηξικέλευθοι, ἵκαναὶ πρὸς ἐμπέδωσιν καὶ μονιμοποίησιν νέου καθεστῶτος, δυναμένου νὰ παράσχῃ νέαν ζωὴν καὶ ὑπόστασιν εἰς τὴν κοινωνικὴν μεταμόρφωσιν. Τοῦτο ἀρνεῖται νὰ κατανοήσῃ ἡ μαρξική, ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψις τῆς ιστορίας. Δύναται ἀναρχικὴ ἐπανάστασις, ἥκιστα ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ λόγου, τῶν πραγμάτων καὶ τῶν δεδομένων, ν' ἀνατρέψῃ καὶ νὰ κατεδαφίσῃ, ἀλλ' ἐστερημένη τῆς προσηκούσης λογικῆς καὶ ἡθικῆς δυνάμεως, ξένη πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πρωτίστως, δὲν καθίσταται ἵκανὴ πρὸς δημιουργίαν, Λαός, κατάκοπος ἐκ τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ, ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ τὴν ἐλαχίστην δημιουργικὴν σκέψιν, ἐξεγείρεται πολλάκις κατὰ τοῦ καθεστῶτος, ἀνατρέπων, συντρίβων· ἀλλ' ἐκμηδενίζεται, οὐδεμίαν κεκτημένος δύναμιν πρὸς ἀποκατάστασιν νέας τάξεως. Ἡ καταστροφὴ δὲν εἶναι πάντοτε καὶ δημιουργία. Φθορὰ καὶ σῆψις ἐπαπειλεῖ τὸν τοιοῦτον ὄργανισμόν. Ἐγγὺς ἡ ἡμέρα τοῦ τερματισμοῦ τῆς ιστορικῆς αὐτοῦ σταδιοδρομίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἡ Διεθνὴς Ἐνωσις τῶν Ἑργατῶν

Ο Προλετάριος δὲν ἔχει πατρίδα· ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον
ὅλοκληρον. Τοῦτο τὸ συμπέρασμα τῆς μαρξικῆς ἴδεολογίας.
Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νέας ταύτης θοησκείας ἀνάγκη διαφω-
τισμοῦ τῶν λαῶν διὰ παντὸς τοόπου, θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου,
ἐπιβαλλομένου μπό τῶν πραγμάτων. Ἐφ' ὅσον τὸ χεφά-
λαιόν, ὁ προσιώνιος οὗτος ἔχθρος καὶ τύραννος τῆς ἑργα-
σίας, κατορθοῖ ὑπὸ πάντα τὰ κοινωνικοπολιτικὰ καθε-
στῶτα, μοναρχικά, δλιγαρχικά, δημοκρατικά, γὰρ ἐπικρατῇ,
νὰ δεσπόζῃ τῆς πολιτικῆς ἔξουσίας, ὁ κλῆρος, τοῦ ἔργουτου
θὰ διατελῇ πάντοτε οίκτρος καὶ ἀξιοδάκρυτος. Ἐπιβάλλεται
κατ' ἀκολουθίαν ἢ διὰ τῶν βιαιῶν μέσων, διὰ τῆς ἐπαναστά-
σεως, ἀνατροπὴ τῶν παλαιώμεντων κοινωνικοπολιτικῶν συ-
στημάτων καὶ ἢ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν ἀνοικοδόμησίς τοῦ
νέου προλεταριακοῦ καθεστῶτος. Ἐμπόρος· ἐπὶ τῷ θεον.

Καταστροφή, ἀλλὰ καὶ ταῦτόχρονος δημιουργία.

Ἐκ τῆς ἴδειας ταύτης ἔκυρφορύθη ἡ καὶ ἔξειλέχθη ὑπερ-
μεσοῦντος τοῦ δεκάτου ἔγατθυντιῶνος ἢ πόλυμονθότος
Διεθνῆς Ἐνωσις τῶν Ἑργατῶν. Τὰ πρῶτα αὐτῆς κατέρ-
μάται γένοντο γάντιαν ἀπὸ τοῦ 1854. Ἀλλ', ἢ δριστικὴ ἐμ-
φάνισίς ἔξειδηλώθη ἐν ἔτει 1866. Σύμτομος ἐπισκόπησις τῆς
νέας ταύτης θοησκευτικοῖνων τικῆς ἀντιλήψεως, τῆς ἔξειλ-
έσσαις αὐτῆς, τοῦ μόνου. Ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς χθόναις ἀλλὰ
ἄνα τὸν κόσμον δλόκληρον, ἀγεξαρτύτως φυλῆς καὶ θρησκεί-
ας, ἐπιβάλλεται κατὰ τὴν ιρίσειδν ταύτην περίοδον τῶν παγ-
κοσμίων πράγματων. Η πρώτη Διεθνῆς τοῦ 1866 ὑπέστη
πλῆρες νάυαγιον, ὑποστάσαι πολλὰς υκαὶ ποιηίλας, περιπέτει-
ας, ἀπογοητεύσεις, κατὰ τὴν ἀρχυλήν αὐτῆς ἐμφάγειαν, κα-
ταδιωχθεῖσαι ἐπὶ τέλους ἔμετὰ τὰ τραγικὰ, γεγόνατα τῆς πά-
ροισινῆς. Κόινότητας ἔντει 1871, τοῦτον τοῦ Μάρξιδον ἀνα-
κοινωνέντας μηλώσαγός. Εἶς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, ὅποι
παροισιγή. Κοινότητας μηδοξεί πρόωρον ἀπασκεύασμά τῆς ἑρ-
γατικῆς ἴδεολογίας τοῦ γαλλικοῦ πρόσκεταρίατον.

Τὸ πρόγραμμα τῆς πρώτης ταύτης Διεθνοῦς συνετάχθη

ύπὸ τοῦ Μάρκου. Κατὰ τὴν γένεν ἀντίληψιν, γῆ κομισουνιστικὴν ἐπικρατησίας δι’ οὐδενὸς ἄλλου τοσπου δύναται γὰρ ἐπιτευχθῆναι διὰ τῆς συγεννοήσεως καὶ τῆς συνεργασίας τοῦ παγκοσμίου ἔργατικου Προλεταρίατου. Η̄ χειροφέτησις τῆς ἔργατικης τάξεως ἀπὸ τῆς δεσποτείας τοῦ κεφαλαίου πρέπει γὰρ διεξαχθῆ ἀποκλειστικῶς διὰ τῶν ἴδιων αὐτῆς δυνάμεων. Αὐτοβούθεια καὶ ἀλληλοβούθεια, Ο̄ ἔργατης διὰ τοῦ ἔργατου. Η̄ ἀποκατάστασις τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἀλληλεγγύης θέλει ἐπέλθη μόνον διὰ τῆς εἰς ἀκέσσαιον ἀποκαταστάσεως τῆς ἔργασίας, η̄ τις καὶ μόνη δικαιοῦται εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς δημιουργίας τῆς γενερούσικης κοινωνίας.

Ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ ὁ γέρος οὗτος, ἔργατικὸς συνεταιρισμὸς ἐφερεν, εἰρηνικὸν χαρακτῆρα. Τὸ καταστατικόν του, αἱ προκηρύξεις, συντασσόμεναι ὑπὲν αὐτοῦ, τοῦ Μάρκου, δὲν ηδύγαντο, νὰ προκαλέσωσι, τὴν ἀντίδρασιν, καὶ τὴν καταδίωξιν τῆς πολιτικῆς, ἔξουσίας. Συνεργασία, ἀλληλεγγύη, πρόοδος καὶ πλήρης ἀπελευθέρωσις τῆς ἔργατικης τάξεως, ἀλήθεια, ἀληθικότης, δικαιοσύνη, ἀμοιβαιότης, δικαιωμάτων καὶ καιδηκούτων. Τὸ ἔργατικόν τουτο Εὐαγγέλιον, κατ’ ἐπέφρασιν ἀκίνδυνον, δὲν ηδύνατο γὰρ προκαλέσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν πολιτικῶν ἀρχών, καὶ αὐτῶν τῶν δεσποτικωτάτων.

Ἐκαστος ἔργατης καθηκόν ἔχει γὰρ λαμβάγει ἐνδιαφέρον γύπτεο τοῦ ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς ἐπιδιφκομένου σκοποῦ, ἐν τῷ ἴδιῳ ἐγκριγίας κύκλῳ. Κοινότης, Δῆμος, Εὐνος ἀποτελοῦσιν εὐιαίαν διάδα καὶ δρυκιλν, ἀπόλιγουσαν εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐθνῶν, τὴν ἀνθρωπότητα. Γίγαντιαία σύλληψις. Τὰ ἐθνικά συνορά καταλύονται, καὶ ἐπ’ αὐτῶν ἀγένειρεται τὸ μέγα ἀνθρώπινον οἰκοδόμημα, περικαμβάνον πόντας τους λαοὺς καὶ πάγια τὰ ἐθνη.

Αλλ’ ὅποση, ἀπόστασις μεταξὺ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πραγματικότητος! Η̄ οὐτοπία ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς ποώτης στιγμῆς τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Καταστατικοῦ. Λόγοι, λόγοι, Ἐπῆλθον παρακοῦμα διαφωνίαι καὶ ἔριδες τῶν διαφόρων Εὐωπαίων, ἀντιποσώπων, ἐκ τῶν ἰδουτῶν τῆς Διεθνοῦς. Μεταξὺ τῶν ποωτευόντων, κατὰ τὸ πλεῖστον πολιτικῶν ἔξοιστων τῆς ἐπαγγαστατικῆς θυέλλης τοῦ 1848, ὁ προφήτης τῆς Νέας Ιταλίας, Φωστός Ματσίνης, ὁ ἀγαρχικὸς Ρώσσος,

Μπακουνίν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀδιάλλακτοι πολέμιοι τοῦ κρατοῦντος πολιτικοῦ καθεστῶτος. Ὁ Ματσίνης ἀπεμακρύνετο ἐνωρὶς ἀπὸ τῆς Διεθνοῦς, ἐνδιαφερόμενος μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἔθνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, καὶ ἵδια ὑπὲρ τῆς ιταλικῆς ἐνότητος, τιθέμενος ἐν δευτέρᾳ τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα μοίρᾳ. Ὁ Μάρξ, μὴ δυνάμενος ἐπίσης νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Μπακουνίν, ἀπέμενεν ἐπὶ μάκρου, καθ' ὅλον τὸν βίον του, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ ἀφωσιωμένου Φρειδερίκου Ἐγγελς, ὁ μόνος καὶ ἀποκλειστικὸς τῆς Διεθνοῦς κυρίαρχος καὶ αἰρεσιάρχης.

Μόνη ἡ ἐργατικὴ Ἰδέα ἥτο ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς συμφιλίωσιν καὶ συνεργασίαν τῶν προλεταριακῶν ὅμιλων, νὰ κατασιγάσῃ καὶ νὰ ἔξαλείψῃ παλαιὰ μίση καὶ ἀντιπαθείας, γεννηθεῖσῃ αὐτὰ ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τῆς νέας ἐργατικῆς Συμπολιτείας, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ιστορικοῦ ὑλισμοῦ, οἷος ἐκηρύσσετο μὲν ὑπὸ θεωρητικῶν καὶ ὅνειροπόλων, ἀλλὰ δὲν κατενοεῖτο ἀκόμη ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου.

Μετὰ τὴν πρώτην ἔμφάνειαν αὐτῆς ἐν ᾕτει 1866 ἡ Διεθνὴς ἐκδηλοῦται ζωηρότερον κατὰ τὸ ἐπόμενον ᾕτος 1867· ἡ Ἰδέα λαμβάνει πλήρη σάρκα καὶ ὑπόστασιν· ἀρχεται τοῦ ἐργού αὐτῆς· κηρύζεται τὸν λόγον τῆς παλιγγενεσίας. Ἐργατικαὶ ὁργανώσεις ἴδούνται πολλαχοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ. Πολυάριθμοι κομμουνιστικαὶ ἐφημερίδες τίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐνδρευούσης ὑπερτάτης ἀρχῆς, διευθυνούσης ἀπολυταρχικῶτατα τὸν ἀρξάμενον ἐργατικὸν ἀγῶνα, ἀποστελλούσης τὰς συμβουλὰς αὐτῆς καὶ τὰς ὅδηγίας.

Ἀπὸ τοῦ ἐν ᾕτει 1868 Συνεδρίου τῶν Βρυξελλῶν ἡ Διεθνὴς ἀρχεται μεταμορφουμένη, ἀπόλλυσι τὸν εἰρηνοποιὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, ἐκδηλοῖς ροπὰς ἐπαναστατικωτέρας· δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ, ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τῆς χειραφετήσεως καὶ ἀπελευθερώσεως τῶν ἐργατικῶν ὅμιλων παρίσταται ἀναγκαία ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ μεταμόρφωσις τῶν λαῶν, ἵδια ἡ οἰκονομική. Πρώτιστον πάντων ἔνδείκνυται ἡ κατάργησις τοῦ ἡμερομισθίου, νέας μαρφῆς δουλείας. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ κατορθωθήσεται τοῦτο; Διὰ τῆς γενικῆς κεφαλαιοποίησεως ὅλων τῶν ἐργαλείων, παρα-

διδομένων εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς κοινωνίας, ἐκπροσωπούσης τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων, διανεμούσης τὰ προϊόντα τῆς παραγωγῆς κατ’ ἴσοτητα καὶ δικαιοσύνην. Μόνον διὰ τῆς τοιαύτης διανομῆς κατορθωθήσεται ἡ κατάλυσις τῆς κεφαλαιοκρατικῆς δυνάμεως, ἐπιτευχθήσεται δὲ ἡ καθολικὴ τῶν ἀνθρώπων εὐημερία. Οὐδεὶς λόγος περὶ Πολιτείας. Ἡ Κοινότης· τοῦτο τὸ ἵνδαλμα τῆς νέας κομμουνιστικῆς ἀντιλήψεως, δι’ ἣς θέλει κατορθωθῆναι ἡ ἀνθρωπίνη παλιγγενεσία.

Ἡ γῇ ἀνήκει εἰς τὸ σύνολον, τὸ ἀνθρώπινον, ἀδιακρίτως χρώματος ἡ φυλῆς. Εὑρωπαῖοι καὶ Ἀσιάται, Ἀφρικανοὶ καὶ Ἀμερικανοί, λευκοὶ καὶ μαῖροι, κίτρινοι καὶ ἔρυθροδερμοι, πάντες συγχρόνως τυγχάνουσι συνιδιοκτῆται τοῦ συνόλου τῆς ὑδρογείου σφαίρας· τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν καταργοῦνται ἐν τῇ παγκοσμίῳ ταύτῃ οἰκογενείᾳ· δὲν τολμῶ νὰ ἔπω Συμπολιτείᾳ. Τὰ πάντα κοινά· ἀλλ ὁ τρόπος τῆς ἐπιτεύξεως τῆς κοινοκτημοσύνης ταύτης μένει ἀκαθόριστος. Διὰ τίνων δυνάμεων τὸ σύνολον τοῦτο, τὸ ἀνθρώπινον γένος, θέλει δυνηθῆναι νὰ κανονίσῃ δικαίως καὶ μετ’ ἀκριβείας τὸ ἀφορῶντα εἰς τὴν παραγωγήν, τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν διανομὴν τῶν προϊόντων καὶ τίνι τρόπῳ κανονισθήσεται ἡ καταβολὴ τῆς ἐργασίας, λαμβανομένης ὑπὸ ὅψιν τῆς ἱκανότητὸς τοῦ ἐργάτου, τῆς ἴδιοφυΐας αὐτοῦ, τῶν χρειῶν; Θλιβερὰ προβλήματα. Δύνανται ἵσως νὰ λυθῶσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου πρὸς στιγμήν· ἀλλ ἐν τῇ πραγματικότητι; Ἐφ’ ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐν οἰαδήποτε βαθμῷ πολιτισμοῦ, κατέχεται ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἐγωπαθείας καὶ τῆς πλεονεξίας, ἐκλείπει πᾶσα ἔννοια ἴσοτητος καὶ δικαιοσύνης· οὐδεμία ὑποχώρησις ἐκ λόγων φιλαλληλίας καὶ ἀλληλεγγύης.

Ἡ κομμουνιστικὴ μυστικοπάθεια, ἡ νέα αὕτη θρησκεία τοῦ Προλεταριάτου, ἐν τῷ οἰστρῷ αὐτῆς βλέπει φαντάσματα γοητευτικά· πλήρεις ἀλλοφροσύνη, κατ’ ἐλάχιστον ἀπέχουσα τοῦ παραληρήματος. Κατεβλήθη ὁ ἐργατικὸς ἐγκέφαλος· ἀλλ ἐνίστη ὑπέστη ἐκ πολλῶν παθολογικῶν αἰτίων τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἔκστάσεων τούτων καὶ διὰ μὴ χειρωνακτικὸς κόσμος. Διανοούμενοι ἀπεδέξαντο μετ’ ἔλαφρότητος τραγικῆς τὸ κομμουνιστικὸν κήρυγμα, πολλάκις καὶ ἐκ συμφέροντος. Καὶ τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο ὑλικὸν εἶνε τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον κοινωνικὸν στοιχεῖον τῆς κομμουνιστικῆς ἴδεολογίας.

Ἡ ἀγθοφότης παραλλάσσει κατὰ τόπου καὶ χρόνου,
κατὰ πολιτισμὸν καὶ ἡγεωσιν. Ὁ ἄγοιος, ὁ βάροβαρος, ὁ
ἥμιτολίτιστος, ὁ πεπολιτισμένος κέκτηνται ἴδιαν ἀντίληψιν,
ἴδιας χρείας φυσικάς, ἥθικός καὶ κοινωνικός οοπάς. Ὁ Ἀγ-
γίοσάξων καὶ ὁ Ἰηδός, ἢ ὁ Σίνης, ὁ Γεομανὸς καὶ ὁ Ἀφοι-
κανός, ὁ Φράγκος καὶ ὁ Ἀσιάτης, ὁ Σλαῦος καὶ ὁ Τάταρος
εἰφανῆσοντιν, ἴδιαν ἔκαστος εἰκόνα φυσικήν, ἥθικήν, κοι-
νωνικήν, οἰκονομικήν. Ὁ Εἰδωλολάτης καὶ ὁ Χριστια-
νός, ὁ Βουδιστὴς καὶ ὁ Μουσουλμάνος· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη
άντη διαφορὰ καὶ ἀνομοιότης, παραλλάσσει ἐν τῇ ροῆ τῶν
αἰώνων· οὐδειμά, δὲ, δύναμις ἥθική, κοινωνική, πολιτική,
ἔσται ἔκανη νῦν μεταμορφώσῃ οἵονει διὰ μαγικῆς, οὐδεὶς
τὸ ἀνθρώπινο τούτο σύνδον, ὀφόμοιοῦσα αὐτό, αὐθαιρέ-
τως προσαρμόζουσα κατὰ τὰς ἴδιας ἀντίληψεις καὶ ἀξιώσεις.
Ἄλλ' ἡ κομμουνιστική, μυστικοπόθεια, ἀποκηρύχτουσα
πάντα τὰ δεδομένα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἴστορίας, δέγι
στάζει, γὰρ δημιουργίσῃ ἐκ τοῦ μηδενὸς τοῦ γέοντος κόσμον
εἰπῆς, γὰρ τὸν ἐπιβάλλει, καὶ διὰ τῆς βίας ἀκόμη, ἐπὶ τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκ τούτου ἡ τραγικὴ αὐτῆς ἀποτυχία, σημειωμένα
διὰ καταστροφῶν καὶ ἐγκλημάτων. Ελάχιστα θρησκευτικὰ
ἢ κοινωνικὰ διυστήματα ὑπῆρξαν τόσοῦτον· φθοροποιὶ ἐν
τῇ ἔξελίξει τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅσον τὸ κομμουνιστι-
κὸν παραληφθῆται· τῆς Διεθνοῦς, τὸ ἀπειλοῦντὸν ἥδη τὴν ἐκ βά-
θρων ἀνατοσπήν τοῦ αυγχόνου κοινωνικοῦ καθεστώτος,
δημιουργήματος ἀγώνων, καὶ αἰματηρῷ προσπαθειών
ἐκπονταετηρίδῶν.

Ἡ Διεθνῆς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας
αὐτῆς δὲν κατέγονε, τὴν ψυχολογικὴν ταύτην πράγματι-
κότητα. Παρέμειγεν ἐν τῇ Οὐτοπίᾳ, παρὰ τὰς ἐπιστημονι-
κὰς αὐτῆς ἀξιώσεις. Άλλ' ἡ πρὸς τὸ μέλλον πίστις δὲν ἔξε-
λπεν ἐν τῇ σκέψει τῶν ἰδουτῶν αὐτῆς τούγαντον· ἐλαβε
μέίζογα ἀνάπτυξιν· κατέκτησε τὰς ἐργατικὰς συνειδήσεις
παυταχόν τῆς βιομηχανικῆς Εὐρώπης. Γὰρ ἐτη 1869 καὶ
1870 μπῆραν δι' αὐτὴν ἔτι γονιμωτάτης δραστηριότητος
καὶ ἐνεργείας. Συγέδοια, ἐπὶ συνεδρίων ἀποφέρεις καὶ κη-

ρύγματα. Εγώ δύναμαι τοῦ καινῶν ικανού συμπρέοντος καὶ οὐδεσται ἡ ἀνάγκη τῆς μεταμορφώσεως τῶν καθεστωτῶν ψευδῶν.

Ἐλευθερία, ίσότης, παγκόσμιος ἀνθρωπότης. Κατάργησις παντὸς θρησκευτικοῦ συστήματος, τῶν θεσμῶν τῆς οἰκογενείας, τῆς ἴδιοκτησίας, τῆς συμφυοῦς κληρονομίας, τῶν διεθνῶν συγκρότουσεων, τῶν πτολέμων. Συμφώνως πρὸς τὰ κανά ταῦτα δαιμόνα, νόον ἐν τοῖς 1870. ἐκράγεται γαλλογερμανικὸς πόλεμος προσκύλει τὴν σφρόδραν τῆς Διεθνοῦς διαμαρτηρίαν, ἔχαρακτηρίσθην δὲ ωραγανωμένη ὑπὸ τῶν φοτιῶν. Δυνάμεων ὁ ἀδελφοκτονίας, γοργούντων τῶν ἄεργων. Κηρύγμα τῆς Διεθνοῦς, κατὰ τὴν τραγικὴν ἔκείνην περίοδον, ἐπικακεῖται τὴν ἀνάγκην τῆς εἰσήγησης καὶ τῆς συμφωνίας καὶ εὔχεται τὴν ανατολὴν νέου αἰώνος Ἐλευθερίας, ίσότητος καὶ ἀδελφότητος.

Οὐ γαλλογερμανικὸς πόλεμος κατέληξεν εἰς τὴν συντριβὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀφαίρεσιν τῆς Αλσατίας καὶ Λοθαριγγίας. Απὸ τοῦ αιματηροῦ ἀγῶνος ἐξῆλθε νικῆτρια ἡ Γερμανία, πεπιτελέσασα τὴν εθνικὴν αὐτῆς ἐνότηταν, τῆς πολυτικῆς τοῦ πύρδου καὶ τοῦ σιδήρου. Συγωμολογήθη τοῦτο ἀνάγκην εῆτείρην τοῦ Φραγκοφορτίου. ΣΑλλὶ ἦν νέος Συνθήκης ἐφερετον. ἐν τοῖς ἀρμόδοις αὐτῆς τὸ σπέρματα γένεων πολέμων, προπαρασκευῆς αὐτῶν ἐπὶ θυσίᾳ τῶν οἰκογονικῶν δυνάμεων τῶν λαῶν. Η Διεθνὴς δὲν παρέμεινεν ἀδιάφορος ἐν τῇ ιγέᾳ μεταμορφώσει πῶν, ἐνδὼπαγκῶν προαγμάτων τοῦ δρᾶτος αὐτῆς. Εἶεδηλώθη παικιστόπως. Ο Μαρξισμός, θεωρητικὸς τὸν πρῶτον, ιδεολογικός, ὅσημεροι μεταμορφοῦται, γένεις πλήρης κοιμίσθιαςτικῆς αντίληψιν, οἷοι διεθνεῖσθιαν ποὺ ἐργατικοῦ παράγοντος νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ συγόλουπρὸς Άλλα, σὲ τοιόντα ἰδὲν τῆς δυνατοῦ θεῖα τῶν διεθνῶν γέμονος Συνεδρίων. Πολλάκις ἐξ αὐτῶν ἐνήρχετο μᾶλλον μέσχυθας ὥρδαμενων τῆς δικονίασης καὶ τῆς προσωπικῆς ἐγωπαθείας.

Η δικόγραφη προερχομένη ἐξ ἐθνικῶν ρροπῶν, τεῶν ἥγετον, τῆς Διεθνοῦς, Γερμανῶν, Βρώσισθων, Ιεαλῶν, Κάλλων καὶ λοιπῶν, μεταξύ τῶν ὅποιων, διακρίνεται, πρωτίστως ἢ ἐπαναγραφῆται, φυσιογνωμίᾳ τοῦ Ριθεροῦ, μαρκινθῆς Μάσκον γνωγή τοῦ ειδικοῦ θρύλου τῷ προκαλέσηται, ἀποσύνθεσιν αὐτῆς, τὴν διάλυσιν. ήτις ἐτι μᾶλλον ἐπεταχύνθη μετὰ

τὰς καταστροφάς, τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς παρισινῆς Κοινότητος κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν γερμανικῶν λεγεώνων πολιορκίαν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

* * *

Ἡ Κοινότης τῶν Παρισίων, τὰ ἀκατονόμαστα αὐτῆς ὅργια καὶ ἔγκλήματα, μεταξὺ τῶν ὅποίων ἡ ἔγκληματικὴ δολοφογία τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων καὶ δύο ἄμφων στρατηγῶν, καθ' ᾧ στιγμὴν διεκυβεύετο ἡ τύχη τῆς γαλλικῆς πατρίδος, ἐν δὲν ὑπῆρξεν ἀμεσον δημιούργημα τῆς Διεθνοῦς, ἀλλὰ πάντως ἐνεπνεύσθη ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Καρόλου Μάρκ. Δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου. Ποῖον ἄλλο τὸ πρόγραμμα τῆς Κοινότητος; Εὐλόγως ἡ δημοσία γνώμη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀπέδιδε τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τὴν Διεθνῆ ἔγκλήματα ἀποτρόπαια, ἀποκηρύττουσα τοὺς κήρουκας τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως, ὃν ἡ δρᾶσις ἔξεδηλώθη μέχρι καὶ τῆς πυρπολήσεως ἐπιφανεστάτων μνημείων τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ, δι' ὃν ἡ Κοινότης τῶν Παρισίων ἐνεκαίνιζε τὸ οηξικέλευθον αὐτῆς ἔργον ἐν ὅνδματι τῆς ἀνθρωπίνης ἴσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ο Μάρκ ἀπὸ τοῦ ἐν Λονδίνῳ κομμουνιστικοῦ αὐτοῦ στρατηγείου οὖδεμίαν ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἔργον τῆς παρισινῆς Κοινότητος σημασίαν.

Ὑπῆρξε πρόωρον δὲν ἦτο εἰσέτι ὥριμος ὁ καιρός, οὐδὲ παρεσκευασμένον τὸ Προλεταριάτον πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς παλιγγενεσίας, οἷαν ἐννοεῖ αὐτὴν ὁ Μαρξισμός. Μόνον διὰ τῆς κατηχητικῆς ἐνεργείας, διὰ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἥθελε καταστῆ τὸ Προλεταριάτον ἵκανὸν νὰ ἰδρύσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ μόνιμον κράτος ἐπὶ τῶν ἔρειπίων τῆς παλαιᾶς ἀστικῆς κοινωνίας. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν ἔργατῶν δύναται νὰ τύχῃ πραγματώσεως διὰ τῶν ἔργατικῶν δυνάμεων μόνον.

Ἡ σύγχρονος εὐρωπαϊκὴ κοινωνία κατεπολέμησε τὴν Διεθνῆ διὰ τῶν ἥθικῶν, τῶν οἰκονομικῶν, τῶν πολιτικῶν αὐτῆς δυνάμεων. Οὐχὶ ἀδίκως. Ἡ κομμουνιστικὴ ἀλλοφροσύνη ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ παγκοσμίου ὅρίζοντος ως τὸ ἔρυθρὸν φάγτασμα προαγγελλομένων καταστροφῶν. Τὰ ἀνα-

τρεπτικά αὐτῆς δόγματα ἐτάρασσον τὴν γαλήνην τοῦ κρατοῦντος οἰκονομικοῦ καθεστῶτος, στερούμένου τῶν προσηκόντων μέσων πρὸς ὀλοτελῆ ἔκμηδενισμὸν τῆς ἀναρχικῆς συνωμοσίας, ἡς ὁ Κάρολος Μὰρξ παρέμεινεν ὁ μοιραῖος πρωθιεράρχης μέχρι τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἡμερῶν. Ἀπέθνησκεν ἐν ἑτεὶ 1883. Άλλος ἡ ὑλιστική, ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψις τῆς Ἰστορίας, οἵαν διετύπωσε τὸ ἀνήσυχον καὶ ἔρευνητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα, δὲν ἀπέθανε μετὰ τοῦ Προφήτου. Ὁ ἐπιζήσας φίλος του Φρειδερίκος Ἐγγελς συνεπλήρωσεν ἐκ τῶν ἀπολειφθέντων χειρογράφων καὶ διηυθέτησε τὸ ἔργον τοῦ κομμουνιστικοῦ αἰρεσιάρχου διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ τοίτου τόμου τοῦ Κεφαλαίου. Ὁ Μαρξισμὸς καθίσταται ἡδη θρησκευτικοίνωνικὴ αἴρεσις, ἡς ἀπεδέχετο τὰ δόγματα οὐ μόνον ὁ χειρωνακτικὸς κόσμος κατὰ θεωρίαν καὶ κατὰ πρᾶξιν διὰ τῶν ἀπεργιῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀποκλήρων τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας διανοουμένων. Ὁ στόμαχος ἐπεκράτει τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἡδύνατο κοὶ δύναται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ διαλυθῇ τὸ ἀπειλητικὸν τοῦτο νέφος, νὸ ἀποσιβηθῇ ὁ ἐξ αὐτοῦ κίνδυνος, ἀν ἡ σύγχρονος κοινοβουλευτικὴ Πολιτεία, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς πανδήμου ψήφου, ἀνελάμβανεν εἰλικρινέστερον τὸ ἔργον τῆς συμφιλιώσεως τῶν δύο οἰκονομικῶν ἀντιθέσεων, τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ἐργασίας. Μόνον διὰ τῆς συνεργασίας τῶν δύο τούτων κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν δυνάμεων ἥθελεν ἐπιτευχθῆ ἡ ἀνθρωπίνη ἐνότης καὶ ἀλληλεγγύη. Ἀρνεῖται τὸ ὑπερφίαλον κεφάλαιον, ἀλλοὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἐργατικὴ ἀδιαλλαξία.

Ἡ ἐργατικὴ δύναμις καθίσταται δσημέραι ὑπολογίσιμος Δυνάμεις αὐτῆς αἱ συνδικαλιστικαὶ ἐνώσεις, αἱ ἀπεργίαι. Προπαρασκευάζεται παγκόσμιος ἀπεργία, διὸ ἡς ἐνισχυόμενον τὸ Προλεταριάτον τῇ συνδρομῇ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων ἐκάστου ἔθνους, ἀποκηρυττουσῶν πᾶσαν ἴδεαν πατρίδος καὶ ἐθνικῶν συνόρων, θὰ ὀργανωθῇ εἰς παγκόσμιον δύναμιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐθνικῆς πολιτείας διὰ τῆς βιαίας μεταρροπῆς τοῦ καθεστῶτος, ἐν ἀνάγκῃ καὶ διὰ τῆς ἐπαναστατικῆς βίας.

«Ἡ βελτίωσις τοῦ κλήρου τῶν ἐργατικῶν τάξεων δὲν δύναται ἀλλως νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ διὰ κοινωνικῆς ἐπαναστά-

σαως». Τοιαῦτα ἔγοαφεν δὲ Μάρξ, ἀρχόμενος τῆς ἐπαναστατικῆς δράσεώς του ὥπερ τοῦ ἔτους 1850. Κοινωνία, ἐλευθέραι καὶ προοδευτική, πρώτιστον ἔχει καθηκόν νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς βιετιώσεως τῶν οἰκόνομικῶν αὐτῆς συνθηκῶν ἐπὶ ισότητι καὶ ἀλληλεγγύῃ. Τοῦτο, κατὰ τὸν κομμουνιστικὸν αἵρεσιάρχην, δὲν ἀποδέχεται ἡ ἀστικὴ τάξις ἀλλόφρων, ἔγωιστική, τυραννική, οὐδεμίαν λαμβάνει πρόνοιαν ν̄ ἀναγνωρίσῃ διὰ τῆς ἀποχωρήσεως της ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς σκηνῆς. Κατ’ ἀκολουθίαν, καθηκόν ἔχει ἡ ἐργατικὴ τάξις ν̄ ἀναλάβῃ διὰ τῶν ιδίων δυνάμεων τὴν λύσιν τοῦ πρόβληματός της· διὰ τῆς δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου.

* * *

Τίμαρεικὴ διδασκαλία, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης Διεύθυνσις, διάλυθείσης ὡς ἐκ τῶν ἀπογοητεύσεων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ προγράμματός της καὶ τῆς διχονοίας τῶν ἀρχηγῶν, ἐξηκολούθησε διαδιδομένη καὶ ἐνισχυμένη ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ ἐκλιπόντος αἵρεσιάρχου. Μετά τίνα χρόνον, ἐν ἔτει 1889, ἴδρυετο ἐν Παρισίοις ἡ δευτέρα Διεύθυνσις, ἣ τις ἔχαρακτήριζε τὴν ἐκλιποῦσαν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ "Ἐγγελίου". Συνεκλήθησαν ἐπανειλημμένως διεύθυνη συνέδοια τῶν Εὐρωπαίων ἐργατῶν, ἀλλ' εἰς οὐδὲν κατέληγον ἀποτέλεσμα. Πάλη τῶν Τάξεων, ίστορικὸς γύλισμός, τὸ πρόβλημα τῆς ὑπεραξίας, κατάργησις τῶν ἐθνικῶν συνόρων, ἀπεργία, δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου. Πάντα ταῦτα, φαντάσματα μᾶλλον χιμαιδικὰ ἢ πραγματικότητες, παρήλαυγον ἐκάστοτε ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν διεθνῶν συνεδρίων, ἀλλ' ἐπ' ἐλάχιστον κατωρθοῦτο. Ἡ ἐπικράτησις τῆς νέας πάστεως. Ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης δὲν ἔτο ἀκόμη παρεσκευασμένη ν̄ ἀποδεχθῆ καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ἀριθμούτον κομμουνιστικοῦ Διαγγέλματος, εἰς τὴν σοφιστικὴν διαλεκτικὴν τοῦ Κεφαλαίου.

Τοῦτο καὶ ἔξεδηλώθη περιτράνως ἐν ἔτει 1914 κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ο Ὁππορτουνισμός, ἡ καιροσκοπία, κατέλαβον τὰς συνειδήσεις τῶν ἀποστόλων τοῦ κομμουνιστικοῦ κηρύγματος, ἀπετάχθησαν οὗτοι τῷ Σα-

τανά, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ χευσοῦ μόσχου, ὑπετάγησαν εἰς τὰ θελεύθεματα τῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων, καὶ ἔτι μᾶλλον τῆς κειραλαιοκρατίας. Ἀπογοήτευσις, ἀγανάκτησις κατὰ τῆς προδοσίας ἐν ταῖς τόξεοι τῶν ἀδιαλλάκτων. Ἄλλο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο ἐλάχιστος. Ἐμελλον γὰρ ὑποκύψωσι ποδὶ τῆς ἀνωτέρας βίας τῶν πραγμάτων. Περιωρίσθησαν μόνον εἰς ἀγόνους διμαστύσιας. Οὗτος ἦτορ Διεθνῆς ὡς ἐκ τῆς ἀμφιβόλου αὐτῆς πολιτικῆς δράσεως ἀπεκρύψθη, φυτοβιοῦσα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης.

* * *

Ταύτης διάδοχος, ἀλλ᾽ ἐμπνεομένη ἐξ ἀπολύτου ἀδιαλλάξιας καὶ ἐπιμονῆς ὑπὲρ τῆς μαρξικῆς ὁρθοδοξίας, ἦτορ Διεθνῆς τῆς Μόσχας, ἴδρυθεῖσα ἐγένετο 1918, μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἀνακήρυξιν ἐν Ρωσίᾳ τῆς σοβιετικῆς Δημοκρατίας, τῶν Μπόλσεβίκων. Πρωτοστάτης ὁ Νικόλαος Ποντιάγινφρ Λένιν, μὴ διστάσας γὰρ καταστῆ ἐν ταῖς πρώταις ἡμέραις τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὄργανον τῶν ἔχθρῶν τῆς πατρίδος του. Ἄλλο, ἢ νέα, θρησκεία, δὲν ἀναγνωρίζει ἐθνικὰ, σύνορα. Ο ἐργάτης δὲν ἔχει πατρίδα.

Πρόγοραμμα τῆς νέας μπόλσεβικῆς Ρωσίας ἡ ὑποκρύψις, ἣ διὰ παντὸς θεμάτου καὶ ἀθεμάτου μέσου, διὰ τοῦ πυρός, τοῦ σιδήρου, τοῦ αἵματος ἀνατροπὴ τῆς ὑφισταμένης ἀστικῆς τάξεως καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐργατικοῦ Προλεταριάτου. Η δικτατορία αὐτοῦ εἶναι ἐπιβλητικόν ἔνεκα τῶν ὑψίστων συμφερόντων τῆς νέας τάξεως. Ωστὸν τούτου ἐπανάστασίς ἐργατικὴ καθ' ὅλον τὸν κόσμον ἀπελευθέρωσις, χειραφέτησις τῶν ἐργατῶν, λευκῶν, μαύρῶν, κατοίγων, Ενιαίον κομμουνιστικὸν μέτωπον. Ἀφομοίωσις λαῶν καὶ θεμνῶν ἐν τῷ χωρίευτοι τῆς παγκοσμίου ἀνθρωπότητος.

Ἐν συνόδῳ τῆς τούτης Διεθνοῦς, ἐν ἥπι παρίσταντο ἀντίποδες πολιτικοί ἀπανταχόθεν τοῦ κόσμου, ἐξελέγη ἀνωτάτη ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπή, ίσαρχη, ἀναλαβοῦσα τὴν ἐπιτόπιον ἐργασίαν καὶ ἐπέκτασιν τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Μετάξυ τῶν πρωτίστων αὐτῆς μελημάτων ὑπῆρχεν ἡ ἴδρυσις διεθναγγελήσεώς τῆς κομμουνιστικῆς Νεολαίας. Αὕτη δια-

τελεῖ ύποτεταγμένη εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κεντρικῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς, δικαιουμένης νὰ διορίζῃ ἀντιπρόσωπόν της, κεκτημένον πραγματικὴν ψῆφον· ἢ κομμουνιστική αὕτη νεολαία ἔσται τὸ φυτώριον τῆς μελλούσης μπολσεβικῆς κοινωνίας.

Τό γε νῦν ἔχον, ἢ ἀστοχοτάτα, ἐπικαλουμένη τοὺς παλαιὺς ἐφεστίους δαίμονας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἔξασκεῖ τὴν δικτατορικὴν αὐτῆς ἔξουσίαν διὰ τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀερολογίας. Κατορθοῦται τοῦτο ἀντὶ εὐτελεστάτων παραγωγήσεων εἰς τὸ προλεταριάτον. Νομοθετικὴ προστασία τῆς ἐργασίας, ἴσοτης ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν δικαίων, ἐργατικοὶ συνεταιρισμοί, ἐργατικαὶ συντάξεις, ἀσφάλεια. Πάντα ταῦτα πρὸς τὸ θεαθῆναι. Κατ' οὓσίαν ἐν τούτοις ὁργιάζει ἢ κεφαλαιοκρατικὴ τυραννίς.

Ἄλλα τὸ Προλεταριάτον, καταλαμβάνον τὴν ἔξουσίαν μὲ τὴν σειράν του, χρησιμοποιοῦν πρὸς τοῦτο πᾶσαν μέθοδον, συνωμοσίας, γενικὴν ἀπεργίαν, ἐπανάστασιν, πρωτον ἔξει μέλημα τὴν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς κεφαλαιοκρατίας, τὴν κατάλυσιν τῆς κοινωνικῆς δυνάμεως, τὴν ἀπαγόρευσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος πάσης συμμετοχῆς εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων. Ἐπιβάλλεται κατ' ἀνάγκην ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἀστῶν καὶ ἐργατικῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπαναστάσεως. Δικτατορία, χρησιμοποιοῦσα τὴν βίαν, ἐκμηδενίζουσα πᾶσαν κριτικὴν καὶ ἀντίστασιν τῶν ἀστῶν, θέλει δημιουργήσῃ νέον κοινωνικὸν καθεστώς, συνθετικὸν πάσης ἀντιθέσεως καὶ ἀντινομίας. Τὸ ἀπολυταρχικόν, δοσον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτο πρόγραμμα ἔξεκολάφθη ὑπὸ τοῦ Λένιν. Μετ' αὐτοῦ δρὰξ Ἱουδαίων καὶ ἄλλων διεθνῶν τυχοδιωκτῶν, ἄλληλέγγυος καὶ ὀργανωμένη, κατέλαβε διὰ τοῦ ἐργατικοῦ συρφετοῦ τῆς Ρωσσίας τὴν ὑπερτάτην ἔξουσίαν, ἔξασκοῦσα αὐτὴν διὰ τῆς βίας καὶ τῆς φρίκης. Κυριώταται τῶν ἐκτελεστικῶν αὐτῆς μεθόδων ἢ δολοφονία καὶ ἢ ὑπερορία τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἰδεολογία ἔξηγεῖ τὸ νέον τοῦτο καθεστώς ως ἐκπροσωποῦν τὰς συγχρόνους ἥθικὰς ἀπόψεις τῆς μεταπολεμικῆς ἀνθρωπότητος. Ἐδημιουργήθη γέα ἥθικὴ διὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἱστορίας.